వాల్‌పోస్టర్

గడ్డం మీద ఇంకా బొగ్గు మరకలు వుండిపోయాయి. ఓ కంటి కొసన పుసులు వదల్లేదు. వెనక అరుగుమీద సగం పుచ్చిన చెక్క స్తంభానికి వీపు ఆనించి కూచున్నాడు మదార్ వలీ. సత్తు గిన్నెలోంచి గాజు గ్లాసులోకి టీ వడబోసింది బీ.

మోకాళ్లమీద వంగి గ్లాసు తీసుకున్నాడు వలీ. కుర్చీ మీద కూచుని టీ తాగుతూ తమ్ముడి వేపే చూస్తోంది. బీ. ముదార్ వలీకి పదకొండేళ్లుంటాయి. వాడి కంటే ఏడేనిమిదేళ్లు పెద్దది. ఎక్కణ్ణించో కాకి కోడిగుడ్డు డొల్లతీసుకొచ్చి దొడ్లో పడేసింది. ఉదయం ఎనిమిది దాటిపోయింది. టీ చప్పరిస్తూ వలీ అడిగేడు.

"నానెళ్ళాడా!"

తమ్ముణ్ణి చూస్తున బీ తొట్రుపడి అంది.

"ఏమో నిషా దిగింది ఎళ్లేడు. జేబులో ఇరవై దొరికేయి"

"రాత్రి లేటయిందా? నానొచ్చి పండుకున్నాడు" ఆఖరి గుక్క టీ తాగి గ్లాసు గిన్నెలో పడేస్తూ చెప్పింది బీ.

"రమణమ్మ సిన్మాకి పోదావంది, పోయినా"

తమ్ముడేవీ అనలేదు. గ్లాసు అక్కకందించి కాళ్ళు బారచాపి కూచున్నాడు. అరుగు మూల చీపురు తీసుకుని లోపలికి వెళ్లింది బీ.

ఊరి మధ్య బస్తీ అది. నగరాన్ని ఓ పక్క చీలుస్తూ సూటిగా పోయే రహదారికి ఒక వేపు సినీమాహాలు, ఒక పక్క అసంఖ్యాకంగా వెలసిన షాపుగొళ్ళ మధ్య నుంచి ఓ సన్న రోడ్డు చీలి ఫర్లాంగు దూరం సాగి పల్లంలో ఆగిపోతుంది. రోడ్డు ఆగిన చోటు నుంచి బస్తీ మొదలైంది. చివికిపోయిన ఇటుక మేడలు, ఎముకలు వెళ్ళుకొస్తున్న పెంకుటిళ్లు, గుడిశలూ, బస్తీ అంతా చిక్కుపడ్డ నల్లదారం వుండలా వుంటుంది.

లోపలికి వెళ్లడం కంటే బయటికి రావడం కష్టం. ఇళ్లను వేరు చేస్తూ కాలవలున్నాయో, రోడ్లు కాలవలైపోయాయో చెప్పడం కష్టం. గాలి వీచినప్పుడల్లా వర్షాకాలంలో బస్తీ అంతా మోకాళ్లలోతు నీళ్లలో కరుగుతూ వుంటుంది. మదారవలీ ఇల్లు మొదట్లో వుంది. తెల్ల ఎరువుల బస్తాలు కలిసి కుట్టిన పరదా పెంకుటింటిద్వారం

ముందు వేలాడుతోంది. ముందు చిన్న పంచ, లోపల రెండు గదులూ, వెనక సన్నని అరుగూ, నాలుగు లుంగీల మేర పెరడూ, పెరట్లో ఓ పక్క ఇటుక గోడల పాయిఖానా, ఓ పక్క తాటాకుల స్నానాల గదీ, రెండింటికీ కప్పుల్లేవు. అరుగు మీద బారుగా నాలుగు ప్లాస్టిక్ బాల్చీలలో, ఓ సత్తు బిందెలో నీళ్లుతెచ్చి పోసింది బీ, ఉదయమే.

చీపురు తీసుకుని అరుగు మీదకి వచ్చింది బీ మొండి చీపురు చరచర శబ్దం చేస్తోంది.

"పనికి బోవా? మొకం కడగ రాదూ సరిగా?"

ఒంగి తుడుస్తున్న అక్కను చూశాడు వలీ. పాత జాకెట్టూ పరికిణీలో వుందామె. చామన చాయ, సన్నగా, పెద్ద జుట్టుతో కొంచెం పెద్ద పెదాలు. బీ అంత అందమైంది కాదు. చిత్తడి నేలలో, ఏ విత్తనమో తెలీని ఏపుగాపెరిగిన మొక్కలాంటిదామె. దానికి ప్రత్యేకమైన పరిమళం లేదు. దారిద్ర్యాన్నీ, దైన్యాన్నీ నిశ్శబ్దంగా ధిక్కరించే వక్షస్థలం బీలో కనిపించే ఒకే ఒక జీవ లక్షణం. ఒంగి తడుస్తున్న ఆమెనే చూస్తున్నాడు వలీ. సమాధానం రాకపోయేసరికి తలెత్తి తమ్ముడివేపు చూసిందామె. వాడు కళ్లు తిప్పుకున్నాడు. పక్కకి తిరిగి చిమ్మడం ప్రారంభించింది బీ.

"కోట్టేదు బోసడికే"

"నువ్వేం జేసావ్"

"ఏమ్జేయలే"

"సరే ఎళ్లు"

ఒక క్షణం అలాగే కూచుని లేచాడు వలీ. చీపురు అరుగు మూల పడేసి టీ గిన్నెలు తీస్తూ అంది బీ.

"రేపు నీకు కొత్త జుబ్బా తెస్తా"

మదారవలీనవ్వేడు. నల్లగా బక్క పలచగా వుంటాడు వలీ. పల్చటి పెదాలు ఓ పక్కకి సాగి వాడు నవ్వితే బుగ్గమీద చిన్న సొట్ట పడుతుంది. వాడు నవ్వితే చూడ్డం బీకి ఇష్టం.

"ఎల్లు, పో"

అరుగుమీంచి గెంతి, డబ్బాతో నీల్ళు తీసుకునిపాయిఖానా వేపు నడిచాడు వలీ, గిన్నెలు తోమడం మొదలుపెట్టింది బీ. ('ఈడు అన్నం బెడతాడో, ఇంట్లోంచి భాడకో పొమ్మంటాడో!') వలీ మెయిన్ రోడ్డు మీద కరీం హోటల్లో క్లీనరు. రాత్రి కరీం లెంప

వాయించాడు. ("మూడు కప్పులు పగలేసావ్. పైసా నువు కడతావా, మీయక్కని పంపిస్తావురా") వలీ రెండు బూతులు గొణిగేడు. అవి జనాంతికం అయిపోయేయి. వాడికి అక్కంటే చాలా ఇష్టం. వలీ ఎనిమిదో ఏట తల్లి రైలు కింద పడింది. తల్లి రైలు పట్టాల వరకూఎందుకు వెళ్లిందో, గేట్లోంచి వెళ్లకుండా పట్టాలకడ్డంగా దాటడం ఎందుకో వలీకి అర్థం కాలేదు. భార్య పోయినందుకు సంతాప సూచికంగా ఖాదర్ వారం రోజులుతాగేడు. తర్వాత రోజూ సాయంత్రం ఇంటికి తాగొచ్చేవాడు. ఖాదర్ ఏం చేస్తుంటాడో ఎవరికీ తెలీదు. అయితే కనీసం రెండ్రోజులకోసారేనా ఇంటికొస్తుంటాడు. తాగిన నిద్రలో వుండగా బీ అతని జేబులో డబ్బు తీస్తుంటుంది. వలీకి తండ్రి అంటే అసహ్యం. వాడికి కరీంని చూస్తే ఖాదరూ, ఖాదర్ని చూస్తే కరీం జ్ఞాపకం వస్తారు.

వాడింకా రాత్రిళ్లు అక్క పక్కనే పడుకుంటాడు. నిద్ర మెళకువ వచ్చినప్పుడు బీ గుండలె మీద చెయ్యి వేసి పడుకుంటాడు. తరచుగా వాడు బీకి దగ్గరిగా జరిగినప్పుడల్లా ఉక్కలో ఒకటి రెండు క్షణాలు ఏదో అగరొత్తుల పరిమళం వస్తుంది.

బీ గబగబ వంట చేసి స్నానం చేసింది. భుజానికి సంచీ తగిలించుకుని బయట పడింది. బీ రమణమ్మ దగ్గర కుట్టుపని చేస్తుంది. ఓ అరడజను పైగా అమ్మాయిలు ఆమె దగ్గర పనిచేస్తుంటారు. కన్నూ ముక్కూ తీరుగా వున్న అమ్మాయిలెవరేనా చిక్కుల్లో వుంటే రమణమ్మ మనసు చివుక్కు మంటుంది. మార్గం చూపిస్తుంది. బుగ్గన నిత్యం నలిగే తాంబూలంతో, రిక్షా అంతా సరిపడే మధ్యభాగంతో, ఆ ప్రాంతంలో ఎవరూరమణమ్మ కుట్టుపని చెయ్యగా చూడలేదు.

వలీ హోటలు గుమ్మం దగ్గిర నుంచున్నాడు. చుట్ట వెలిగించి అగ్గిపుల్ల పారెయ్యబోతూ చూశాడు కరీం. అతనివేపే చూస్తున్నాడు వలీ.

"ఏం గావాల్రా?"

"డ్యూటీ కొచ్చే"

"డూటీ కొచ్చేవా! ఎవుడ్రమ్మన్నాడంట చల్"

తలొంచుకుని నుంచున్నాడు వలీ.

"డూటీలో జేరతా"

వాడివేపు దీర్ఘంగాచూసి చెప్పేడు కరీం.

"రేపురా ఫో! ఈణ్నించి పో! ఇంటికాడెవరున్నారు?"

"దేనికి?"

“పనుందిరా”

“ఎవరూ లేరు. అక్క కుట్టుమిషనుకాడికి పోయింది”

మళ్లీ రోడ్డు మీదికొచ్చేడు వలీ. జేబులో రెండు రూపాయలున్నాయి. రోడ్లు దాటి సినిమాహాలు దగ్గర బండిలో ఇడ్లీ తిని, టీ తాగి బీడీ వెలిగించి నుంచున్నాడు మదార్ వలీ. రోడ్డు మీద రద్దీ ఎక్కువైంది. బస్సుల్లోంచి వెళ్లు కొస్తున్నారు మనుషులు. అప్పుడు చూశాడు వలీ. పేవుమెంటు పక్క నుంచే వెళుతోంది టైరు బండి. దాని పక్కనే ముగ్గురు మనుషులు పలుగూ పారలతో నడుస్తున్నారు. బండి మీద బోర్లా పెద్ద రేకులతో చేసిన హోర్డింగ్ బండీ, మనుషులూ శవయాత్రలా అనిపించింది.

“అగ్గి”

తేరుకుని చూశాడు వలీ. నలుగురు కూలీల్లో ఒకడు నోట్లో సిగరెట్టు పెట్టుకుని ఎదురుగా నుంచున్నాడు. దమ్ములాగి బీడీ ఇచ్చాడు వలీ. ఆఖరి దమ్ములాగి బీడీ అవతల పారేసి బండి వెనక చేరాడు. సినిమా హాలు దాటిన తరువాత కొంతదూరంలో ఖాళీ స్థలం ఉంది. ఏదో ప్రభుత్వ కార్యాలయం బోర్డు., ప్రహరీగోడ తప్పఅక్కడేవీ లేదు. బండి గోడవారగా ఆగింది. గోడని ఆనుకుని నేలమీద బొగ్గుతో గుర్తులు పెట్టి వున్నాయి. నలుగురూ మాట్లాడుకుని గుర్తులు పెట్టిన చోట తవ్వడం ప్రారంభించారు. లోతుగా రెండు గుంటలు తవ్వి పలుగు, పారా పక్కన పడేసి బీడీలు వెలిగించారు వాళ్లు. గుంటల్లోంచి మట్టి తీసిన చేతుల్నిండా తడి మట్టి అతుక్కుపోయింది. తీరిగ్గా బీడీలు కాల్చి, బండిని గుంటల దగ్గరగా జరిపి రేకు చట్రాన్ని కిందికి దించి నిలబెట్టేరు. వలీ దగ్గరిగా వచ్చి చూశాడు. బండి, మనుషులు అడ్డు వుండటంతో సరిగా ఏవీ కనిపించడం లేదు. రేకు చట్రాన్ని గుంటలో దింపడానికి సర్వి కాళ్లు బిగించి వున్నాయి. నలుగురూ ప్రాణ ప్రదంగా ఎత్తి, కేకల మధ్య బూతులు మధ్య నవ్వుల మధ్య దాన్ని పాతిపెట్టేరు.

హోర్డింగ్ ఎదురుగా వచ్చి నిలుచున్నాడు మదార్ వలీ. వాడితోపాటు మరో ఇద్దరు కుర్రాళ్లు, ఓ రిక్షావాడు దాన్నే చూస్తున్నాడు. రేకు కొత్త రంగులు ఎండలో తళతళ మెరుస్తున్నాయి. దీర్ఘ చతురస్రాకారంలో చక్కటి లేత రంగులు. ఎదురుగా నుంచుని రెండు చేతులూ వెనక్కి కట్టుకుని తల పైకెత్తి ఈసారి వలీ జాగ్రత్తగా చూశాడు. ఇరవై నిమిషాలు తదేకంగా చూసిం తర్వాత హోర్డింగ్ నాడి మెదడులో మొలిచింది. మెడ నొప్పి పుట్టింది. వెనక్కి చూస్తూ సినిమా హాలు వేపు నడిచాడు వలీ. చుట్టూరా మోగే కారు హారన్‌లూ, మోటార్ల శబ్దాలూ లీలగా వినబడుతున్నాయి వలీకి. హాలు దగ్గర ఆగి కిల్లీ కొట్లో మరో రెండు బీడీలు కొన్నాడు.

రెండో బీడీ వెలిగించగానే వాడికి బీని చూడాలనిపించింది. రమణమ్మ ఇంటివేపు నడిచాడు వలీ. నడుస్తున్నా వాడి మనసులో విచిత్రమైన స్తబ్దత ఏర్పడింది. ఆ స్తబ్దతలో రంగురంగుల హోర్డింగ్ బరువుగా ఇమిడిపోయింది. వాణ్ని తేరిపార చూసి బీని బయటికి పనిమీద పంపించానంది రమణమ్మ. ఆమె ఎర్రటి నోటి వేపు ఓసారి కోపంగా చూసి మళ్లీ రోడ్డు మీదికి వచ్చేడు వలీ. వాడికిఅక్కని వెంటనే చూడాలని వుంది.

మధ్యాహ్నం వరకూ రోడ్ల మీద తిరిగి ఇంటికెళ్ళేడు వలీ. భోంచేస్తూ పనిలోకి వెళ్లలేదని చెప్పేడు.

"నే జెప్తాలే" అంది బీ. వలీకి ఎందుకో అక్కని మొదటిసారి చూస్తున్నట్టుగా వుంది. మంచం ఎక్కి పండుకోగానే నిద్ర పట్టేసింది.

సాయంత్రం ఐదు దాటింది. టీ తాగి మొహం కడుక్కుని బయటికి వెళ్లిపోయాడు వలీ. రోడ్డు దాటి సినిమాహాలు దగ్గర బీడీ వెలిగించి అప్రయత్నంగా హోర్డింగ్ దగ్గరకెళ్లి నుంచున్నాడు. లేత రంగుల్లో అందంగా వేసిన తాజ్‌మల్ టైల్స్ ఫేక్టరీ హోర్డింగ్ అది. ('ఇంట్లో తాజ్ చల్లదనం. మీ చుట్టూ తాజ్ సౌందర్యం') పెద్ద హాలు. హాలునిండా రంగుల్లో పరిచిన టైల్సు. కిటికీలోంచి తోటలో చెట్ల పచ్చటి తలలు కనిపిస్తున్నాయి. సినిమాల్లో కూడా వలీ అటువంటి ఇల్లు చూడలేదు. గది మధ్యలో చల్లని నేలమీద పడుకుని వుందామె. మోచేతుల మీద ముఖం ఆనించి, విశాలమైన కళ్లు ఎత్తి చూస్తోందామె. అనిమేషలా, గంధర్వ కాంతలా ఆమెకీ ప్రపంచం తాలూకు దుమ్మూ, ధూళీ, పెట్రోలు వాసనలూ సోకడం లేదు. ఆమె ఎదురుగా ఎవరో కుర్చీలో కూర్చున్నారు. మనిషి పూర్తిగా కనిపించడు. ఖరీదైన పేంటు కాళ్లు రెండు మిలమిల మెరిసే నల్లటి బూట్లతో ఒకదాని మీద ఒకటి వేసుక్కూచున్నాడు అతను. ఆమె వంటి మీద సముద్ర నీలం చీరలాంటి దుప్పటీ వేసుకుంది. చీర నడుం పైభాగం తరవాత సరిపోలేదు.

నల్లటి అలలా లేచి పరుచుకున్న ఆమె జుత్తు భుజాల మీంచి వీపు మీదికి ప్రవహిస్తోంది. భుజాల కింద నున్నటి ఒంపుని చూస్తూ వుండిపోయాడు వలీ.

వలీ చుట్టూ చీకటి పడింది. రోడ్డు మీద దీపాలు వెలిగేయి. కార్ల కళ్లు వెలిగేయి. వలీ రోడ్డు దాటి అవతలకి వెళ్లేడు. హోటలు రద్దీగా ఉంది. బిల్లులు వసూలు చేయడంలో హడావుడిగా వున్నాడు కరీం. రేకు టేబిలు మీంచి కప్పులూ, ప్లేట్లూ, బాల్చీ లోకి వేసుకుంటూ లోపలి నుంచి నారాయణ నవ్వేడు. చెయ్యి ఊపి, రేపొస్తానని సంజ్ఞ చేసి, మరోసారి కరీం వేపుచూసి బయల్దేరాడు వలీ. కరీంది బట్టతల. నోట్లో రోజులో చాలాభాగం సిగరెట్టు తగలడుతూ వుంటుంది. చిన్న కళ్లకి సుర్మా పెట్టుకుంటాడు. చప్పి దవడల నిండా సూదులు గుచ్చినట్టు చిల్లులు సిగరెట్టు నోట్లోంచి తీసినప్పుడల్లా క్లీనర్లని ఓ

బూతుతో కేకెయ్యడం కరీం అలవాటు. ఖాదర్ మొహం కూడా సన్న చిల్లుల మయం. వలీకి అప్పుడప్పుడూ కరీం, ఖాదరు రైలు కింద పడిచచ్చిపోయినట్టు కలొస్తూంటుంది. ఒకసారి బీతో చెప్తే వాడి తలని పొట్టకి ఆదుముకుంటూ అరగంట నవ్వింది.

పేవ్‌మెంట్ మీది ఇనప రైలింగ్ మీద కూచున్నాడు వలీ. బాగా చీకటి పడిపోయింది. ఇంటికెళ్ళే సందు చీకటి కాలవలా వుంది. తరచుగా జనం వెల్లి సందుగోడవేపు నుంచుని వస్తున్నారు. వలీ మనసులో ఇదివరకు లేని చైతన్యం లాటిదేదో కదలడం మొదలైంది. మళ్ళీ బీ జ్ఞాపకం వచ్చింది. అక్క జ్ఞాపకం రాగానే వాడికి చాలా సంతోషం అనిపించింది.

"ఇంటికి రావా, ఈడ కూచున్నావు?"

ఉలిక్కిపడ్డాడు వలీ. బీ పక్కనే నుంచుని వుంది. ఆమె చేతి ప్లాస్టిక్ బుట్టలో ఉల్లిపాయలున్నాయి. వలీ నవ్వేడు. ఇద్దరూ చీకటి సందులోకి నడిచారు. ముక్కుకి చెయ్యి అడ్డుపెట్టుకుంది బీ.

గది మూల కోడిగుడ్డు దీపం తగ్గించి వుంది. గోడమీద నీడల్లా రెండు బల్లలు వుండుండి కదుల్తున్నాయి. తెరచిన కిటికీలోంచి గాలి రావడం లేదు. తరచుగా వాసన తప్ప. ఇద్దరికీ విసురుతూ బీ ఎప్పుడో నిద్రపోయింది. వలీ బోర్లాపడుకుని ఓ చెయ్యి అక్క నడుం చుట్టూ వేసి పడుకున్నాడు.

తోటరాత్రి పడ్డ వర్షానికి తడిసింది. ఉదయపు ఎండలో మరీ పచ్చగా వుండి, చెట్లు కమ్మగా నిట్టూరుస్తున్నాయి. కిటికీ పక్కనే విరగపూసిన పూలు బీ గుండెల నిండా పరిమళాలు నింపుతున్నాయి. తలారా స్నానం చేసి, ఆరడానికి ఎర్ర టర్కీ టవలు చుట్టుకుందామె. లేత నీలం చీరలో బీ నీరసంగా, అందంగా వుంది. టీపాయి మీద వెండిప్లేట్లో పరాఠాలు పూల వాసనలతో కలిసి పరిమళిస్తున్నాయి. బయట కారు హారన్ మోగింది. బీ వాచీ చేసుకుంటుండగా లోపలికొచ్చేడు వలీ. కంగారుగా వచ్చి కుర్చీలో కూచున్నాడు. బీ వెండి గిన్నెలో కమ్మటి మాంసం కూరలో ముంచి పరాఠా ముక్క తమ్ముడి నోటికందించింది. పసుపు పచ్చ రంగు చొక్కా వలీ ఒంటి రంగులో కలిసిపోయింది. పట్టులాంటిజుట్టు గాలికి కలవరపడుతూ మొహం మీద పడుతూంటే మధ్యే బీ జుత్తు వెనక్కి తోస్తోంది.

మెట్లమీద నుంచుని బీ బుగ్గమీద మెత్తగా ముద్దుపెట్టుకుంది. చెయ్యి ఊపి కార్లో వెనక సీట్లో కూరుకుపోయాడు వలీ. పెద్ద పడవలా తెల్లటి కారు నదిలోకి జారిపోయింది. నలుగురు మనుషులు శవాన్ని మోసుకుపోతూ అద్దంలోంచి కనిపించారు. కారు వాళ్లని దాటుతుండగా అగరొత్తుల వాసన కిటికీలోంచి వచ్చి పడింది.

"ఎవరు?"

"టీ స్టాలు కరీం బాబూ" అన్నాడు డ్రైవరు.

ఒళ్లో తల పెట్టుకుని జుట్టులో బంగారు వేళ్ళు కదుపుతూ నిద్రపుచ్చింది బీ. వలీనిద్ర నీలిమలోకి జారిపోయాడు. తమ్ముడి తల మెల్లగా ఒళ్లోంచి తెల్లటిదిండు సువాసనల్లోకి జార్చి భర్త దగ్గరికి వెళ్లిపోయింది బీ. తల కదిపి దిండు ముఖం మీదికి లాక్కున్నాడు వలీ.

"ప్చ్"

అంటూ చటుక్కున లేచింది బీ. చెమటతో తడిసిన ఆమె పొట్టలోకి వలీ మొహం కూరుకుపోయింది. జుట్ట ముడేసుకుంటూ లేచి కూచుందామె.

"ఎదవా"

వెల్లకిలా పడుకుని బద్ధకంగా బీ వేపు చూశాడు వలీ. లేచి కూచుని అక్కవేపు చూసి నవ్వేడు.

వలీ ఉదయమే పనిలో చేరేడు. వీలైనప్పుడల్లా కరీం వేపు చూస్తున్నాడు. వాడిలో విచిత్రమైన ఉత్సాహం కడుపు నిండుగా వుంది. బిర్యానీ తిన్నట్టు, మధ్యాహ్నం అన్నం తింటూ పెద్దగానవ్వేడు. వాడలా నవ్వడం చూడ్డం నారాయణకి మొదటిసారి. టేబిలు దగ్గర్నించి అరిచాడు కరీం.

"ఏరా బామ్మర్దీ నవ్వుతూండావే"

సాయంత్రం నారాయణ, వలీ టీ తాగి, బీడీలు వెలిగించి 'తాజ్‌మహల్' దగ్గరికొచ్చేరు. దానివేపే చూస్తూ నుంచున్నాడు వలీ. తోటలోంచి చల్లటి గాలి తగిలింది వాడికి.

"మా ఇల్లే" అన్నాడు వలీ.

వలీ వేపు ఒకసారి చూసి పెద్దగా నవ్వాడు నారాయణ.

తరవాత వారం రోజులూ వలీ బొంగరంలా పనిచేశాడు. కరీంని చూసిన కొద్దీ కరీం శవం గుర్తొచ్చి హాయిగా వుంది వాడికి రోజూ రాత్రి బీ విసుక్కుంటున్నా మరీ దగ్గరిగా జరిగి పడుకుంటున్నాడు వలీ. ఉక్కా, చెమట, కిటికీ ధారపోసే వాసనలూ వాణ్ణి బాధించడం మానేశాయి. నిద్రలోకి జారే ముందు కళ్లు మూసుకుని రోజుకో చల్లటి కల కనడం అలవాటైంది వాడికి. వలీ ఆలోచన లెప్పుడూ కరీం చుట్టూ తిరుగుతూండేవి. తరచుగా కరీం వాణ్ణి చావబాదినట్టు కలొస్తూండేది. వేరే కలలు కనడానికి వలీకి ఎప్పుడూ అవకాశం కలగలేదు. ఎప్పుడేనా సినిమాలు చూసినా కరీం మీద కల్లో పగ తీర్చుకోవడానికి మాత్రం సరిపోయేవి.

ఇప్పుడు ఒకరోజు రాత్రి ఖాదర్ వాడి తోటమాలి. మరో రోజు కరీం ఒంటి కాలితో డాల్డా డబ్బాతో కార్లో కూచున్న వలీనీ, రోడ్డు మీద వాళ్లనీ అదుక్కుంటూంటాడు. ఓ రోజు తెల్ల పెద్ద కారులో వాడూ నారాయణా సినిమాకెళ్ళేరు. రోజూ ముఖ్యంగా అక్క ఒళ్లో మెత్తని పరుపు మీద నిద్ర. వలీ చుట్టూ 'తాజ్‌మహల్ సౌందర్యం, చల్లదనం' కమ్ముకున్నాయి. పగలు ప్లేట్లూ, కప్పులూ కడగడం తియ్యడం ఇబ్బందిగా లేదు. పగలు అవాస్తవంగా రాత్రి వాస్తవంగా వాడి పదకొండేళ్ళ జీవితం వ్యత్యస్తంగా ఓ కొత్త కక్ష్యలో తిరగడం ప్రారంభించింది. బీ రోజురోజుకీ అందంగా కనిపిస్తోంది వాడికి.

మరో పది రోజుల తరుహాత ఓ రోజు మధ్యాహ్నం కరీం బజారుకనీ సంచి తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. కరీం వెళ్లిన అరగంటకి ఇప్పుడే వస్తానని చెప్పి బయటపడ్డాడు వలీ. వాడికివాళ సాయంత్రం నారాయణతో సినిమాకెళ్లాలని వుంది. బీడీ కాల్చి, అప్రయత్నంగా ఇంటి వేపు తిరిగేడు వలీ. సందులో ముగ్గురు పక్కపక్కనే గోడవేపు తిరుగున్నారు. సందు దిగుతున్న వలీ కాళ్లు తడిశాయి ('ఎదవ కొడుకులు')

ఇంటి తలుపు వేసి వుంది. రెండు మెట్లూ ఎక్కి బీని పిలవబోయి ఆగి పోయాడు. నిద్రపోతుంటే అక్కని లేపడం వాడికిష్టం లేదు. కానీ బీ మధ్యాహ్నం రమణమ్మ దగ్గర వుంటుంది. మళ్లీ అరుగెక్కి కిటికీ తలుపు చిల్లులోంచి లోపలికి చూశాడు వలీ. గది అవతలి తలుపు ఒకటి తీసే ఉంది. పలచని చీకట్లో వుందది గది. మంచం మీద పడుకుని వుంది బీ. లోపలి చీకటికి వలీ కళ్లు అలవాటు పడ్డాయి. వాడి గుండె రెంచిలో పెట్టి నొక్కినట్టయింది. బీ పక్కనే మోచేతి మీద ఆని మరో వ్యక్తి పడుకున్నాడు. అతని రెండో చెయ్యి యథాలాపంగా బీ నడుం మీద వుంది. అతని కాలు ఆమె కాలి మీద వేసి వుంది. వలీ చూస్తుండగానే మంచం మీంచి లేచి తాడు మీద లుంగీచుట్టుకుని నుంచున్నాడు కరీం. ఇప్పుడు బీ నగ్న శరీరం స్పష్టంగా కనిపించింది వలీకి.

మెట్లు దిగి హోటలుకి వెళ్లిపోయాడు వలీ. కడుపు మీంచి కారు వెళ్లినట్టుంది వలీకి. వెనకాల తొట్టి దగ్గర కప్పులు కడుగుతూ మూడు కప్పులు పగులకొట్టి కాలవలోంచి బయటికి తోశాడు. కప్పులు కడుగుతూ మోకాళ్లమధ్య తల పెట్టుకుని ఏడిచాడు వలీ. సాయంత్రం నారాయణకి చెప్పకుండా వెళ్లిపోయాడు. బస్సులూ, కార్లూ, లారీలు అన్నీ వాడి మీదకి వస్తునట్టే వుంది. కరీంని వాడికి వచ్చిన బూతులన్నీ తిట్టాడు. రాత్రి పది గంటల వరకూ తిరిగి ఇంటికెళ్లాడు వలీ. బీ తిట్టినా అన్నం తినకుండా, కింద చాపేసుకుని పడుకున్నాడు. రాత్రి వాడు చచ్చిపోయినట్టూ కరీం నవ్వుతున్నట్టు కలొచ్చింది. రెండో రోజు అర్ధరాత్రి మెలకువ వచ్చింది బీకి. చాపమీద పడుకుని నిద్రలో ఏడుస్తున్నాడు వలీ. తమ్ముడికి ఏమైందో అర్థంకావడం లేదామెకి. వలీకి రాత్రిళ్లు వాడికే అర్థంకాని చీకటి

కలలొస్తున్నాయి. అక్క వేపు చూడ్డానికి భయంగా వుంది వాడికి. సిల్కు పట్టు బట్టల్లోంచి, పాలరాతి ఇంట్లోంచి బయటపడి బీ ఇప్పుడు వలీ కళ్లకి మురికిపాతల్తో ఇబ్బందిగా, కొత్తగా కనిపిస్తోంది.

సాయంత్రం బీడీ వెలిగించి సినిమా హాలు దగ్గర నుంచున్నాడు వలీ. హంసలాంటి పెద్ద తెల్లకారు ఆగింది. అందులోంచి నడి వయసు తెల్లటి వ్యక్తి ఆయన ఇద్దరు పిల్లలూ దిగేరు. ఆమె వయసు బీ అంత వుంటుంది. కుంకుమా బంగారం కలిసిన రంగులో వుందామె. నేలమీద మోపిన ఆమె పాదాలు ఏవో ఎర్ర పువ్వుల్లా వున్నాయి. తమ్ముడి భుజం మీద చెయ్యి వేసి లోపలికి వెళ్లిపోయిందామె. కారు కదిలిపోయింది.

బీడీ అవతలపారేశాడు వలీ. కారు రోడ్డు ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయింది. అప్రయత్నంగా హాలు,దాటి 'తాజ్‌మహలు' వేపు నడిచాడు. లైట్లువెలిగేయి. హోర్డింగు ఎదురుగా నుంచున్నాడు వలీ. తెల్లరంగు వేసి వున్న చట్రంమీద పెద్ద రెండు నల్లటి ఎక్స్ గుర్తులూ ఓ పక్కగా పేడ ముద్ద వేసి వున్నాయి.

5-4-91, ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక

❖ ❖ ❖